

ПОМОГАЈ БОГ

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

6. čislo

Budyšin, junij 1955

Lětnik 5

Bibliske rozpominanje

Z přirunanjom, kotrež kóždy rozumi, wosebje ratar, tu Jezus rěči. Wěmy, što je čas wusywa a žnjow a što je žnjowe polo. Tehdy je čas měrneho roscenja nimo, tehdy tež wěmy, što mózachmy činić a što nic. Nimo porjadneho wobdželanja njebě to tak jara wjele; přetož roscenje, kćenje a zrawjenje w našej ruce njeležeše. W žnjowym času je to hinak, tehdy so wšitke možne mocy trjebaja. Běda, jelizo tu njejsu! Wo našich polach to wšitcy wěmy. Ale džensa njeńdže wo naše žně, ale wo jeho; džensa njerěči ratar abo ludowy hospodar abo někajki druhi, za zežiwjenje luda zamołwity, ale Knjez Chrystus. Mohli so dziwać, zo won wo žnjach rěči, nic wo roscenju. A hodži so w duchownym zmysle scyla wo žnjach rěčeć? Njepřińdu te hakle potom, to rěka: junu? Njepraješe won sam: Njeh woboje hromadu roscě, pšea a njerjad? Ale pisane tež je wjacj hač jónkroć: Čas je dopjelnjeny. Tuž so njekomdžmy z prašenjemi, ale wzmimy, štož tu steji: Žnjowy čas je! A k tomu Knjez dwoje praji: Žně su wulke a: prošće Knjeza žnjow, zo by dželačerjow do svojich žnjow poslał. Njeměli so jenož na tym wjeselić, zo Knjez tak rjekny? Přetož něšto wjetše hač žně tola na zemi njeje. Jeho čas tu je. Bože kralestwo na zemi! Njemóžeše Bóg po wšěm, štož běše so stało, cyłe hinak sudzić, a to: Z mojej scěrpnosću je kónc? Zo wón runje tak njepraješe a nječinjaše, na tym móžemy so tola jeno wjeselić, a to chcemy džensa znowa činić. Abo nieje poprawom tak, zo my

*Śc. swj. Matth. 9, 37 a 38
(Wujimk z předowanja na Serbskim cyrkwiniskim dnju 19. meje 1955 w Michalskej cyrkwi w Budyšinje)*

džensniši čas husto hinak wobhladujemy? Wěmy a widžimy, zo je nowy čas. A jeni so na tym wjesela, druzy maja swoje mjenje a bole chutne wobmyslenja. Naš Knjez wobhladuje wšo za swoje žně, kotrež su za jeho dozrawile. To mamy spóznawać a widžeć. To njeje jednora wěc. Kajke dha to bě za jeho čas? Njebě so lud wot-rjekl wěrje do swójeho Boha a jeho słowa? Njebě wón zwonkownje zmučený a dželeny? Kelko knjezow bě wón w běhu časow poměl? A hdže bě znutřka přezjednosć? Njesteji do džensnišeho słowa tamne: zo wón swój lud widžeše kaž wowcy bjez pastyrja? Njeby tuž tež wón prajić móhl: Dokelž tak z wami je, dźiće do swojeje zahuby? A to by rěkało: Ja wo was njerodžu. Ale ně, za swoje žně wón čas a lud wobhladowaše. A nětko my! Njewidžimy woprawdže ničo wo roztorhu, kiž přez naš čas a lud dže? Ničo wo nutřkownym stawje tysacow, kak su so zdaleki zaklada křescanskeho žiwjenja a křescanskeho zjednoćenstwa? Kak za nowymi zakladami pytaja a je njenamakaja? Njewidžimy woprawdže, kak je swět polny hidy a njedowěry? A z toho džě nihdy njemóže nastać měr, za kotrymž wšitcy žedžimy. Žnjowy čas, žnjowe polo, tak widžeše wón swój čas a swój lud.

potajkim za něšto wulke, nadžiju zbudžace. Čehodla dha chceće wumřěć, wy z izraelskeho doma, tak prašešaj so něhdy profetaj. Naš Knjez so njepraša, won praji: Wy njetrjebaće wumřěć, wobroćeće so ke mni, a budžeće žiwi. Žně su wulke! Wšitkich woči na jeho čakaju, može tež tu rěkać. Jeho wěc njeje za kućik postajena a wotsudžena. Kak husto won slowčko: wšitcy, wšitkon naložuje! Městna, hdžež so won trjeba, su njesměrnje wulke, daloke, šeroke. Žadyn lud njeje a w tutym ludže ničo, kiž njeby jeho trjebał a wo kotrehož won njeby rodžil.

Z toho pak scěhuje to: Malo je dželačerjow, a tuž prošće Knjeza žnjow, zo by wón dželačerjow do tutech žnjow poslał. Kak dyrbjeli wosebje my ludžo na wsach to rozumić, dokelž je pola nas tak, zo je malo dželačerjow. Budže wšěch mocow trjeba, dyrbjali so žně hač do poslednjeho snopa a zorna domchowac. W jeho žnjach tomu tež njeje hinak. Struchlosć chce nas wobjeć, hdyž tele mnohe džělo a na druhej stronje našu slabosć a njewolnosć, haj hrozu před tutym džělom pola nas widžimy. My chcemy tola hewak wšo lěpje měć hač dotal, a z nim by so nam dyrbjalo radzić, a tola smy tak malo dželačerjow. My chcyli tak radzi měć nanow a mačerjow, kiž bychy we wocehnjenju džěci z nim hromadu a w naponinanju k njemu džělali, čłowjekow, kiž měli na starosći, zo by naš serbski lud wostał při rěči a wěrje wótcow, wosebie naša młodžina, zo by so nam njedžela zachowala a što wě što druhého

Hrono za měsac junij:

Knježe, naš Knježe, kak krasne je twoje mjeno po wšej zemi

rjaneho a swjateho wjace. A što praji Knjez při tajkich wulkich žnjach? Dželačerjow je malo! Trochu zrozumić to mohli, zo měješe won w swoim času tak skorzić. Jeho wěc běše tehdy přenowa a dyrbyeše so hakle wuwić, a horstka jeho wučobnikow běše hišće mala. Ale džensa mělo to tola hinak być, jeho wěc je nimalo 2 tysac lět stara, je dosć wupruhowana, a tola hišće: Dželačerjow je malo. Dosć bolostna wěc! Bolostna hižo z tym, a nas cyrkwinski džen njech nam woči a wutrobu wotewri a swědomnje wotři, zo nimamy dosć hamtskich dželačerjow, to rěka: nic dosć serbskich duchownych a kantorow. Kak bě to něhdy tak cyle hinak! Njecha so mi wěrić, zo njebychmy chmanych młodych Serbow měli, kiž mohli so tutomu zastojnstwu wěnować. Bohatstwow wšak so na tutym puću

njeda nahromadzić. Ale dže dha woprawdže wo to? Abo je što druge na tym wina? Snano hroza před kopicu napřečiwnikow? Što budžeše nastalo, budžechu-li přeni swědkojo tajku hrozu měli? A njebychmy-li ničo druge činić mohli: prośće Knjeza žnjow, zo by won dželačerjow do svojich žnjow posłał. Možno, zo to spodziwnje klinči. Čehodla mamy prosyć, hdyž je dželačerjow trjeba? Nje-može Knjez sam jich poslać? Wězo won to može. Do potajnstwow jeho činjenja na zemi wěsće sluša, zo je našej próstwje telko mocy spožčene. My možemy z liwkosću w modlenju jeho wěc za džeržeć runje tak, kaž možemy ju z modlenjom spěchować. A wosebje myslu: Štož so chutnje modli: Knježe, sćel dželačerjow do svojich žnjow, tón to hinak nje-može hać tak: Knježe, posćel tež mje! Daj mi być chmanemu a

zwolniewemu a hodnemu, zo bych Twój dželačer byl. We lopjenku z Bethela njedawno čitach: Wjednik tutoho po wšěm swěće znateho wustawa stupi raz do rjadownje, w kotrejž runje sotra džěci wo Zbožniku rozwučowaše jara žiwje, zo džěci začuwachu: Won je nam cyle blisko, ma nas lubo, a my słušamy jemu. Duchowny z Bodelschwingh džěci lubje postrowi a po krótkej rozmołwje ze sotru městnosć wopuści. Džěci běchu cyle změrom, a nadobo so jene z nich sotru woprašo: Četa, běše to Zbožnik? Ně, wona wotmołwi. Tuž so druge džěčo přizjewi prajo: Wěm, što to bě, to bě Jezusowy bratr! — Wjace slowow drje njeje trjeba. Za nas može jenož rěkać: Dži a čin, kaž sy napominany: Koždy mjez nami Jezusowy bratr abo Jezusowa sotra! Potom smy wěsće dželačerjo w jeho žnjach! Hamjeń. M.-a.

Serbski cyrkwinski džen 1955

Tuž běše potajkim naš lětuši cyrkwinski džen trochu hinaši dyžli druge lěta. Smy jon hromadže z powšitkownym budyskim wokrjesnym cyrkwiskim dnjom swječili w „měsće“, kotrejž wšak je nětko tola naše srjedžišće. Wěsće njewobžarujemy, zo smy to

lětsa tak činili, ale přichodne lěta chcemy tola zaso so schadźować po starym zwučenym wašnju.

Hdyž po hodzinach ličimy, kotrejž přebywachmy hromadže w Božim domje, wšak naš lětuši zjězd tež krótsi njeběše, byrnjež njemějachmy njedzelu popoldnje

za sebje. Wot ranja 7 hodž, hać do popoldnja 13.30 hodž, běchmy w domje svojego njebjeskeho Wótca poslušajo, spěwajo a so modlo. A běše Wam to předolho? Někotrym wšak, ale wulka syła kemšerjow je z nowa z džakom poznala, zo je wobydlenje Knjeza Cebaota woprawdže lubozne.

Rano w 7 hodž, započachmy z kěrlušom, wučitanjom swjateho Pisma a krótkim přehladom stawiznow Budysko-Michalskeje wosady. A potom nas wokřewištaj wumělcaj z krasnymi hudźbnymi poskićenjemi. Lubina Holanec na pišćelach a farar Albert-Malešan-ski jako spěwar. Rjeńšo so naš cyrkwinski zjězd njemožeše zahajić. Njehorješe so nam wutroba, jako jeju slyšachmy?

Na swjedženskich kemšach běše potom Boži dom rjenje napjelnjeny z pobožnymi wosadnymi nic jencž Budyskeho wokrjesa, ale widzachmy tam tež rjanu ličbu we Wojerowskej drasće. A kemše běchu zawěrnje swjedženske z hluboko založenym předowanjom našeho superintendenta Mjerwy-Bukečanskeho, z wuspěwanjom a Tedeum (Če Božo chwalimy . . .) fararja Alberta a postrowami něm-skich hosći. Wjeselachmy so, zo běše nowy Wojerowski knjez superintendent mjez nami a nas z tak wutrobnymi a přečelskimi słowami postrowi. Swoju rěč skonči ze

Budyska Michalska cyrkej, w kotrejž so zěndžechmy na Božim stpiću 1955.

serbskim bibliskim slowom. Na jeho wurjekowanju spoznachmy, zo jemu slowjanske zynki njejsu cuze. Směmy so nadžeć, zo serbsku rěč hišće dowuknje? Tajka próca lubosće wěsće njeby podarmo byla!

Knjez biskop Voigt-Ochranowski pokaza na wuske zwiski, kotrež běchu něhdy mjez Ochranowom (Herrnhut) a Serbami. Pobožnemu duchej Ochranowskeje jednoty mamy so wjele džakować. Njeboh prof. Ota Wićaz je nam to nadrobnje dopokazał. Jeho wuslědki dyrbymy w přichodze znowa w „Pomhaj Boh“ sebi rozpominać. Z Boha je dostał naš serbski lud nowe narodne mocy. A budže won dale wobstać móc, jeli zo so hdy wot Boha wotwobroći?

To běše potom tež tema přednoška fararja Bamža-Minakalskeho wo Michale Frenclu a druhich serbskich duchownych, kotřiž w pobožnym duchu dopjelnicu swoju narodnu winowatosć nanajlěpje. Smy přednošowarjej wulce džakowni, zo je tak raznje česć našich prjedownikow zakitał. Běchu jeho słowa přewotře? Potom wodajće nam, zo w Božim domje takle rěčachmy a myslachmy, ale što može měrny wostać, hdyž dže wo česć tych, kotřiž su sprawnje, sprocniwje a z w u s p ě c h o m džělali za swoje Serbstwo?

Pozběhowacy bě přednošk fararja Palerja-Hušćanskeho wo našim nihdy njezapomnitym basniku Handriju Zejlerju. Haj, tuton farar-basnik bě z wutrobu pobožny čłowjek. Zo je nam to přednošowar zaso tak jasnje pokazał, za to smy jemu džakowni.

Illuboko nas jimaše rozprawa fararja Nowaka wo njeboh fararju Bogumilu Šwjelu-Dešnjanskim. Polne tragiki, horkosće běše žiwjenje tutoho procowarja. Mało připóznacza namaka jeho pilnosť. A jeho wuspěchi? Po nim je nětk jeho klětka přeněmčena, štož njeby trjeba bylo.

Wosebje pak so wjeselachmy, zo tež lětsa zaso lajik porěča a to wo temaće: Duchowni, kajkichž sebi přejemy! Knjez Mjelćka z Barta njeje w swojim přednošku duchownych kritizował, k čemuž by po temaće dosć prawa měł, ale spominaše wjele bóle na prawu ewangelsku zasadu powšitkowneho měšnistwa. Potajkim nimamy prawo, winu na horstku muži w duchownskim zastojnstwje wotwalec, ale wšitcy mamy na Knje-

zowych žnjach pomhać. Je hdy hinak bylo: W nuznym času maju so wšě rucy gratu přimać. Docyla je přednošowar wulkotnje wobojne žně mjez sobu přirunał, žně na polu a duchowne žně. Předewšěm so mi lubješe jeho myslička, zo tola žně njejsu jene lěto tak bohate kaž druge. A njesměmy hnydom na snadnych žnjach zadwělować. Snano mamy na duchownym polu nětkle tež tajki suchi čas, ale Boži mily dešć može naše duše znowa wožiwić. Kotrymž je wusmalenych dušow žel, budu Knjeza wo hnadne wokřewjenje prosyć.

Hdyž běchmy hižo 6 hodž. w cyrkwi hromadže wutrali, běchu hišće skrotka někotre prašenja rozpominać.

Rada němskich ewangelskich cyrkwjow je wotpokazala serbskeho zastupjerja powolać, dokelž je

Postrowy Serbskemu cyrkwinskemu dnjej

Postrowy dóndžechu bohužel přepozdže. Tuž je njemožachmy w Budyšinje přečitać.

Synodna rada českosłowjanskeje ewangelskeje cyrkwyje spominaše na swojim posedženju 11. meje na Waš zjězd a wobzamkny. Wam poslać bratrowski postrow w swojim a w mjenje cyleje českosłowjanskeje ewangelskeje cyrkwyje. Prosimy hromadu z Wami Knjeza Boha, zo by so wuznal w milosći k Wašemu duchownemu džělu, tak zo by tež zjězd, kotryž budžeće swječić, přinošował k dalšemu duchownemu wubudženju a posylnjenju wšitkich stawow lužisko-serbskeje cyrkwyje.

Biskop zapadneho distrikta slowakskeje ev.-luth. cyrkwyje, Ludowit Katina, z kotrymž so skrotka loni na Lipščanskim cyrkwinskim dnju zeznachmy, piše:

W swojim mjenje a za wosady a wěrjacych Zapadneho distrikta slowakskeje ev.-luth. cyrkwyje postrowjam Waš Serbski ewangelski cyrkwinski džen přejo Wam nimo Božeho žohnowanja wuspěch a dalje spomožne scěhwki w džěle w Knjezowej winicy.

Waše cyrkwinske nabožne žiwjenje je předmjet našich modlitwow. Zo byšće dostojnje chodžili Knjezej k wšemu spodobanju a plody přinjesli we wšěm dobrym skutku a přiběrali na Božim poznacu. (Ko. 1. 10) Njeh milosćiwcy Knjez zachowa a pohlubši

ličba powołanych zastupjerjow jenož mala.

Dale džěše wo Serbski rozhłos, hač njebychmy sej wot njeho žadali tež wuscělanje serbskich předowanjow. Wulka wjetšina bě za to, ale někotři to wotpokazachu.

Chcemy swoj „Pomhaj Boh“ w přichodze rozmnožić na měsacnje 8 stron? „Katolski Posol“ wuchadza měsacnje w 12 stronach! „Pomhaj Boh“ by měsacnje město 15 pjenježkow potom plaćil 30 pjenježkow. Jenož slaba wjetšina bě za tajke rozmnoženje.

Polatutych prašenjow wšak bě nětko škoda, zo běchmy w času tak wuwjazani. Jow dyrbjachu ći, kotřiž běchu přećiwu, měć skladnosť swoje stejnišće nam rozeštajeć. Tuž dyrbymy přichodnje hišće dale wo tym jednać.

Boh Knjez budž chwaleny za wšo duchowne žohnowanje! W.

Wašu swěru k wulkemu namrěwstwu reformacije — k čistemu ewangelijej Chrystusowemu.

Ja Wam wobtwjerdžu našu bratrowsku lubosć k Wam a postrowjam Was ze slowami wulkeho Knjezowego japoštola Pawoła: Boh pak nadžije napjelni was ze wšěm wjeselom a měrom we wě-rje, zo byšće polnu nadžiju měli přez moc swjateho Ducha (Rom. 15, 13).

Dale nam posla wobšěrny postrow naš luby přećel farar Lanštjak-Praski. Z kóždeho jeho slowow rěči jeho horca lubosć k nam ewangelskim Serbam. Pisa nam, zo w Čechach kedžbliwje čitaju naš „Pomhaj Boh“, scěhujaj w „Nowej Dobje“ wozjewjenja našich Božich službow. (Škoda, zo njewozjewjeja wšitke serbske wosady tam swoje serbske Bože služby! Přisp. red.) Farar Jan Wl. Šebesta, stary přećel Serbow, přednošuje wo nas. Z radosću a bolosću scěhujaj wšitke podawki mjez nami, kotrež su za nas radosne, abo kotrež su za nas bolostne. W lišće wuprāja dowěrliwje nadžiju, zo budže sam mjez nami. Ale podarmo!

Wutrobnje so džakujemy swojim bratram po wěrje a přiwuznej rěči za jich lube postrowy, a jich naležnje prosimy, zo bychu nam tu bratrowsku pomoc poskićili, kotrejež dla so na nich wobroćichmy.

Džak cyrkwinskeho dnja

Na 9. Serbski ewangelski cyrkwinski džen je nimo. Poprawom chcychmy lětsa do hole dele hić. do Delnjeho Wujezda. Nětko pak smy hromadže z němskimi bratrami a sotrami w Budyšinje swječili. Pětrowska wosada je swoju staroslawnu a dostojnu wulku cyrkej znowa poswječila a cyly cyrkwinski wokrjes je wotměl swoj ewangelski cyrkwinski džen. A dokelž so čujemy zwjazani z tymi, kiž z nami hromadže w jednej cyrkwi steja a kiž jednemu a samsnemu Knjezej služa, smy so sobu wobdžělili.

A tola mějachmy n a š cyrkwinski džen. Možno je, zo smy so na tute wašnje trochu rozbrojili, to rěka, zo někotry, kiž poprawom k nam slušeše, je něhdže druhdže šol, dokelž chcye radšo cuzeho předarja ze slawnym mjenom slyšeć. Ale scyla a zwulka běchmy hromadže, A wšitkim tym, kiž su k nam přišli a pola nas wostali, so wutrobnje džakujemy. Wosebity džak sluša wšitkim, kotřiž su nam služili abo na někajke wašnje pomhali. Njehammy mjena mjenować. Wutrobnje so pak tež wšitkim tym džakujemy, kiž su tak swěru wutrali w Michalskej cyrkwi. Haj wšak, to je wěro a tohodla was wšitkich wo zamolwjenje prosymy, zo to tam dopoldnja tak jara dolho traješe. Wy wěsće, čehodla so to sta. Němscy hošo přińdžechu nas postrowić.

Drježdžany. Njedželu, 19. junija budu w Drježdžanach zaso serbske kemše a to w 15.30 hodž. w Měrčin Lutherowej cyrkwi. Po kemšach chcemy sej potom swětlowobrazy serbskich cyrkwjow wobhladać.

Njeswaćidlo. Na swjatej Trojicy zeńdže so w našim Božim domje rjana ličba jubilejnych konfirmadow, zo bychy spominali na swoju konfirmaciju před 25, před 50, před 60 a wjace lětami. Po kemšach mějachy sej potom mjez so-

Na tym smy so wulce zwjeselili. My pak njemožachmy jenož němskim hosćam a bratram dać rěčeć. Chcychmy tola tež našich lubych serbskich bratrow fararjow a lajkow slyšeć, kiž mějachy nam něšto wažneho wo zašlych a přichodnych žnjećach na serbskich žnjach našeho Knjeza prajić.

A tohodla traješe předolho! To je wěro! A wy sće jara sćerpliwi byli a njejsće so na tym hóršili a hněwali. Mějće za to wulki džak! Smy z toho spóznali, zo so njehodži, serbski cyrkwinski džen na tajki krotki čas wobmjezować, kaž to tón raz być dyrbyeše. My mamy sej wšelake w měrje rozpominać a rozpowědać. A to chcemy potom w přichodnym lěće lěpje činić, hdyž chcemy so — da-li Bóh — w našej serbskej holi, najskerje w Delnim Wujězdze, zeńć a hdyž změjemy potom cylu nje-dželu za swoj cyrkwinski džen a cylu sobotu popoldnju za zrěčenje ze swojimi cyrkwinskimi předsterjerjemi a z druhimi dželaćerjemi na Knjezowych žnjach. Bohužel dyrbyeše tuta nam tež přeco jara wažna zhromadźizna džen přjedy wupadnyć. Chcemy so pak lětsa hišće raz w tutym wobłuku zeńć, zo bychmy to nachwatali, štož smy nětko skomdžili.

A nětko prosymy: Spěwajće a dželaćajće, zo bychmy dosć dželaćerjow měli na Knjezowych žnjach tež w Serbach! La.

bu wjele, wjele powědać. Tak někotři so lětdžesatki wjace widželi njeběchu. A što bě so tola mjez tym wšo stalo?! Popoldnjo bě bohužel tak ruče nimo a rozzohnowanje bě čezke. Hać so hdy zaso widžimy? — Bohu pak budž džak, zo smědzachmy tutón bohaty džen hromadže nazhonić.

Wojerecy. Pondželu, 9. 5., zeńdže so w Lutherowym domje we Wojerecach serbske cyrkwinske zastupjerstwo za Zhorjelski cyrkwniski wobwod pod nawjedowanjom fararja Zyguša Wulko-Ždžarowskeho. Po rozprawje wo dotalnym džele rozpominachu so prašenja serbskich wosadow, předewšěm prašenja serbskich kemšow a serbskeho duchownskeho dorosta. Nuzne je, zo so lajkojo zapřahnu jako čitarjo předowanjow na kemšach.

Naposledk přednošowaše farar Zyguš wo zhromadnym džele wšěch serbskich wosadow něhdy a džens. Přednošk pokaza, kak bě za čas reformacije a w času pietizma bohate wosadne žiwjenje w serbskich wosadach. Serbska nabožna literatura, serbska Biblija a wudaće serbskich spěwarskich swědča hišće džensa wo nim. — Na zeńdženju, kotrež nam da wjele nowych pokiwow, bě tež Wojerowski knjez superintendent Graefe přítomny. Frimil

Minaka! Rozprawa za cyrkwinske lěto 1954 w Minakalskej wosadze. Křćenych bu 43 džěci, konfirměrowanych 39, wěrowanjow 9, 24 wosadnych pochowachmy. Spowjednych mějachmy 582, doma woprawjenych naličichmy pak 65. Zasada je a wostanje, zo wotměwa so po možnosći každu njeđzelu serbska Boža služba. Jenož, hdyž wosadny farar ma zastupcwać abo w padže chorosće dyrbimy so z jenej Božu službu spokojić. Nuznje bychmy za našu wosadu runje kaž za druge wosady lektorow trjebali, kotřiž z lubosću a z wěru bychy serbske předowanja čitali. Tak su na příklad knj. Lapstich-Strožanski a knj. Grofa (jun.)-Chasowski a dr. serbskim wosadam služili. Hišće raz: Trjebamy serbskich lektorow, kotřiž swoju cyrkej lubuja. Tčhodla njehammy prajić: „Ach, džensa so předowanje jenož čita! Tuž ja kemši njeńdu.“ Nawopak, budž džakowny, zo so scyla předowanje čita! To so samo wot so njerozumi! — W nabožnej wučbě ličichmy 147 džěci, w paćerskej wučbě 80 džěci. Smy džakowni, zo chce naš swěrný kěbětár Hermann Henč swoje zastejnstwo z lubosće k cyrkwi dale wobstarać. Za dželo na pohrjebnišću bychmy jemu pak borzy hodneho naslědnika popřeli. Tam won wšo wobstara přez 41 lět, njehladajo wužitka. Wosebje w ymje dyrbi so při ryću rowow jara dračować. Napinace to woprawdže dželo. Wot 1. 7. 1954 bu jako kantor knjez Korla Nöthlich pomjenowany. Haćrunjež je won rodženy Němc, je wón serbsku liturgiju hižo derje nawuknyl a wostanje tež při serbskich předowanjach w Božim domje. Každu wutoru wječor won zwučuje z cyrkwiskim chórom.